Людка Сільнова

…Ня ведаю, хто паклікаў,
А ведаю — гэта выклік…

На Калінавым мосьце

МУЗА І МЕЧ

Верш-фэнтазі

У тыя дні,
калі радкамі трызьню,
каханьне прадчуваючы
ці бой,
найлепшую сьвяточную бялізну
я надзяваю,
поўная сабой.

Вось дзеля гэтага
жыву на сьвеце!
Вось толькі гэта
ап’яняе дух!
Астатняе ўсё — толькі інтэрмецца
ў музычнай вакханаліі
удзьвюх.

ЧАРА

Верш-фэнтазі

Гэта ня сон, гэта ня сон,
Знаю.
Гэта праклён, даўні праклён
Маю.

Сьветлая ноч, зорная ноч,
Поўня.
Шэптам: “Ня збоч, толькі ня збоч,
Помні...”

Поўная іх, твараў жывых,
Чара.
Альпы прайсьці й перакуліць –
Мара.

Хто быў ваяр, хто быў млынар –
Спрэчна:
Ўсіх падбярэ ў Храм Камяняр
Вечны.

ПЛЁННЫ ДЗЕНЬ

Які плённы
Гэты дзень –
Як пялёны
Шусь у цень!

Хтось адсунуў
Цяжкі камень.
Я – узьнеслася!
Шукайце!

Мне цяпер
патрэбна воля!
Дагаджаць вам?
Аніколі!

Джгаю ў Неба,
А ці ў нешта,
Што ня знаю, —
Вершы вершаў!

МЕДЫТАЦЫЯ НАД ГНІЛЫМ ЯБЛЫКАМ

Трэба жыць цяпер, а не пасьля.
Нараджаць, а не чакаць жыльля.
Есьці добрае, а не найперш гнілое,
Каб жыцьцё ня сталася з гнільля.

Бо жыцьцё адно, як ёсьць адно!
Ведай: не паўторыцца яно...
Ты ня зможаш так шумець лістамі,
Калі з дрэўца станеш бервяном.

КВЕТКІ-ПАРТРЭТЫ

Алене Лось

Мастачка малюе букеты –
нібыта стварае партрэты

Людзей: у настроі сьвяточным,
Прыўзьнятым, вясёлым ці змрочным...

У цэнтры – дзівосныя кветкі,
А фонам – фіранкі, сурвэткі.

Абрус, які ўсё аб'яднае.
Глядзі: Беларусь маладая.

НАТАТНІК

Што б я рабіла без цябе,
Мой верны сябра, мой нататнік?
Як зерне курачка дзяўбе!
Як певень цісьнецца ў куратнік!

Бачыны разьвяду твае –
І на любым свабодным месцы
Мой верш, мой горад паўстае,
Дрыжыць налім на тонкай лесцы...

Малы, ты эльзівіра ўзор,
Ты “Падарожная” Скарыны.
Я з вобразаў магу узор
Саткаць за нейкія хвіліны!

Што б я рабіла без цябе,
Мой добры кодэкс, мой нататнік?..

Загінула б у баразьне,
І муж, напэўна, быў бы дачнік.

ГОД-ПЕРАХОД

О, ромбападобны
службовы
пакой!
Тут пэўнасьць жыцьця
я знайшла
і спакой.

Дай мне перажыць
гэты жудасны
год,
чый сімвал – мяжа,
пераезд,
пераход...

О, кнігі, якія,
бы мёд,
а ці ёд
на раны, — і вас
даў мне прывідны
год!

Каб толькі дажыць,
перажыць
і паўстаць
нанова Паэтам,
і вершы
пісаць.

Нібыта вяршыні
гармоніяў
тых,
якія даводзяць мне
памяць
і слых.

ШКОЛА РЫФМАЎ

Мне пішацца – як гуляецца:
Я крыкну – і адгукаецца.

Інакш я ня ўмею...

Крыкну –
І чую адказ у рыфму.

Мне кажуць:
Ня модна болей.
Я – іншай належу школе:

Там дошкамі — горы і скалы.
Іначай бы не пісала!..

Ня ведаю, хто паклікаў,
А ведаю — гэта выклік
Нямілае злосьці дню.

Так дыхаю я. Так люблю.

НА КАЛІНАВЫМ МОСЬЦЕ

Стаю на Калінавым мосьце.
Бывай наўсягды, маё лета!
Ўжо не гаспадыня, ня госьця.
Перш-наперш я толькі Паэта.

А хто прасіў крыць яго (божа!)
За гэту шляхетную службу,
Таму ўжо ніхто не паможа
Закону адмовы адужаць.

І ўсё-ткі ён добра прыдумаў
Калісь пра ружовыя шчочкі!
("Ўрагамі дружкі"... А ты думаў!)
Дагэтуль за Людкаю крочу.

*   *   *

Зноў пахне дымам, горкім дымам...
І ружавата-чорны ліст,
Абрысамі, як ты, радзіма,
Віруючы, нясецца ўніз.

За ім – кляновае насеньне,
Нібыта верталётаў рой,
У ветры круціцца, нясецца
Да гібельнай зямлі сырой...

Жабрачы дух! Якога чорта
Сьціскаеш словаў лахманы?
Як ёсьць пашкоджана аорта
Лязом іржавае маны...

Апошні дзень.
Апошнім словам.
Бог з намі.
Я заўжды гатова.

АПОШНІ ПРАРОК

Паэце, не хадзі
І не рукайся
З малазнаёмымі!
Сядзі, пішы, хавайся.

У век
Інфармацыйнае прасторы
Тваё прызваньне –
Слабасьць, сьмех і гора.

Людзьмі
Інфармацыйнага грамадства
Ня будзе дзёньнік трызьненьняў
Чытацца.

А як яшчэ
Твае успрымуць вершы?
Ты тут – апошні,
Хоць сабе ты – першы.

ВОСЕНЬ: ТРЫ ПАРАСОНЫ

Ліловы і ружовы, і руды...
Як парасоны скрозь дажджы-гады.
Я толькі вас, да шкла прыпаўшы, бачу:
Ліловы і ружовы, і руды.

А хто ішоў? Хто над сабой іх нёс?
Ня бачна... Толькі сьцежкі кропляў-сьлёз.
Я закрываю тоненькую кнігу
З малюнкамі, што падарыў мне лёс.